

АЛЕКСАНДРУ МИРОДАН

ЗНАМЕНІТ

Friends

Sein A

Amerikanische S
sindig...
Wirtschaft... von 238
er über... seiner

НАРОДЕН ТЕАТЪР „САВА ОГНЯНОВ“
— РУСЕ
Носител на орден „Червено знаме на труда“

ЗНАМЕНИТИЯТ 702

АЛЕКСАНДРУ МИРОДАН

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"- Русе

120000888947

Премиера 29 ноември 1964 г.

490249

„Знаменитият 702“ според намеренията на автора е един драматически памфлет срещу американския начин на живот (и на смърт).

„Знаменитият 702“ е измислица, повод за която е един истински случай (съществувал е гангстер-писател на име Чарли Чесман), и иска да ни представи начина, по който един „остроумен“ изплател съумява да превърне една смъртна присъда в голям бизнес!

„Знаменитият 702“ според идеята на автора е сатира срещу извращения буржоазен дух и несравнимата жестокост, които превръщат човека в банкнота.

АЛЕКСАНДРУ МИРОДАН

ЗНАМЕНИТИЯТ 702

комедия в 3 действия от Александру Мирофан

Постановка

Сценография

СТЕФАН ДИМИТРОВ НИКОЛАЙ ВЪЛКОВ

ЧАРЛИ — Васил Попилиев

ДЖОУ — Божидар Манев

ДАИАНА — Светла Кацарска

ХАРИСЪН — з. а. Георги Георгиев

НАДЗИРАТЕЛЯТ — Георги Радомиров

СВЕЩЕНИКЪТ — Николай Лилянов

ДЖЕКЪН — Андрей Медникаров

ПОУП — Богдана Вульпе

НЕИДЖ — Антоанета Кръстева

ЧОВЕКЪТ НА АРМИТЕИДЖ —
Минко Минков

ДИРЕКТОРЪТ НА ЗАТВОРА —
Цакко Петров

ДИРЕКТОРЪТ НА ЗАТВОРА

„АЛКАТРАС“ — Стефан Стефанов

ТЕЛОХРАНИТЕЛ — Димитър Йорданов

Зав. пост. част П. Панайотов, пом. режисьор Ст. Маринов, суфльор К. Пенева, театър-майстор Д. Найденов, худож. осветление С. Хараламбиев, костюми К. Димитрова и Сл. Николов, ръков. дърв. ателие П. Банов, ръков. тапиц. ателие И. Великов, реквизит В. Сапунджиев, грим и перуки Ст. Станоев и З. Сярова, железар. ателие П. Андреев.

КОИ БЕШЕ ЧАРЛИ

Манифестанти от Лисабон хвърлят камъни по легацията на САЩ и струпват всичките ѝ прозорци, докато пък хиляди други граждани поставят черни вратовръзки.

В Южна Африка стотици студенти се събират пред американската легация с плакати „Американското правосъдие е корумпирано!“

В Монтевидео студентите викат пред легацията на Щатите „Убийци!“ и се закайват с юмруци на чиновниците от легацията, които имат смелостта да се появят на прозорците.

Драматургът Арман Салакру, кинорежисьорите Реноар, Чезаре Дзаватини, царицата-майка на Белгия и хиляди други от цял свят подписват писма и телеграми до канцеларията на губернатора на Калифорния. „Дайте му, живот!“ е лийтмотивът на всички енергични протести. Всички автомати на Америка свирят „Баладата на Чарли Чесман“.

Заедно с Чарли Чесман други 20 осъдени на смърт очакват екзекуцията си в мрачните „коридори на смъртта“ в затвора Сан Квин през пролетта на 1960 год., а още 140 — в „коридорите на смъртта“ на другите американски затвори. Съдбата обаче на нито един не предизвиква такива големи протести. Защо екзекуцията на Чарли Чесман възбужда възмущението на световното обществено мнение?

Защото смъртната присъда на Чесман, произнесена още на 25 юни 1948 год., е била отсрочвана 8 пъти и световното обществено мнение, смята, че Чарли Чесман (този прототип на Чарли Сендман от „Знаменитият 702“) е вече напълно изтърпял наказанието си по време на тази „дълга агония“ и „юридически изтезания“.

Чесман е типичен продукт на американския капитализъм — младеж, подтикнат от социалните условия към престъпления; човек, на който разюзданите ярави на презокеанския

капитализъм са отнели мечтите и вярата в живота.

Сама по себе си е интересна нечовешката борба за живот на Чарли Чесман, която той води от килията си в Сан Квинтин. Според неговите признания, той е прочел и изучил над десет хиляди тома юридически съчинения; написал е безкрайна редица от изложения, които (според неговата преценка) възлизат общо на два или три милиона думи; и накрая — публикувал е четири книги, от които „Смъртната килия 2455“, „Съд чрез мъки“, „Преследване“. Благодарение на енергичната рекламна кампания на издателство „Прентисхол“, книгите на Чарли Чесман се превръщат в литературна сензация — пет милиона екземпляра само в САЩ и веднага са преведени на 12 езика.

И все пак, въпреки свръхчовешките усилия на Чесман да докаже, че е жертва на тежка юридическа грешка, и въпреки огромния водопад протести от всички краища на света, Върховният съд на Калифорния отказва да замени смъртната присъда на Чесман с доживотен затвор. Чарли Чесман бива поставен в осмоъгълната камера на 2. V. 1960 год., „ден, в който беше много неприятно да бъдеш американец“, („Дейли Хералд“), „ден, в който великата американска нация беше унижена“ („Нюз кроникъл“).

Алф. Адания

COSA NOSTRA

СИНДИКАТ НА АМЕРИКАНСКИТЕ ПРЕСТЪПНИЦИ

В неотдавнашно интервю един от ръководните дейци на американското правосъдие заяви: „Чикаго е град, който изцяло е в ръцете на гангстерите“. Монолитният по своята структура синдикат на крадци и убийци така здраво е пуснал корени в този втори по големина град в страната, че да се унищожи е невъзможно.

Когато посещавате чикагски ресторант, можете да бъдете сигурни, че ядете месо от синдиката, че пиете бира и уиски от синдиката, че ползвате покривка за маса или сафетки от комбината за услуги на синдиката, че сте си оставили колата на автомобилната пиаца на синдиката и че дори пиете от чашите, измити от машините, които принадлежат на синдиката.

В града няма място без хора от синдиката. Те са постоянни посетители на хотел „Сен Клер“ където се намира градският клуб на журналистите, и на хотелите „Веркшир“, „Девоншир“ и „Мериленд“ в богатия северен район на Чикаго. Последните три хотела са пълни с проститутки и сводници, ръководени от водача на клона на „Коза ностра“ в този район Джими Алегрети, който същевременно се занимава с търговия на наркотици и снабдяване на ресторантите и хотелите в района с контрабандно уиски. Освободен наскоро от затвора, Алегрети безнаказано продължава престъпната си дейност.

От времето на Ал Капоне управлението на чикагския синдикат се предава по линията на подчинението. През 1931 г., когато прословутият Ал Капоне се намери зад решетките по обвинение за отклоняване в изплащането на данъците, на кормилото на синдиката застана неговият най-близък помощник Франк Нити. Заловен от полицията в изнудване, през 1934 год. Франк Нити се самоуби. След него-

вата смърт и арестуването на приемника му Пол Рик, осъден за участие в същата операция по изнудване, тронът на чикагския синдикат се зае от верния помощник на Ал Капоне — Томи Акардо. Обаче през 1957 год. федералното правителство разобличи Акардо в машинация с данъците и той трябваше да се откаже от поста в полза на сегашния бос на империята на гангстерите в Чикаго, Седж Джианкани. По този начин през 38-годишното си съществуване синдикатът имаше само четирима крале, но нито един от тях не загина от ръката, на съперници — факт, който говори за монолитното единство на тази организация от престъпници.

Единоначалието и абсолютната власт на главатаря, практикувани в продължение на тия 38 години, дотолкова са укрепили положението на синдиката, че неговата дейност по същество по нищо не се отличава от тази на крупните промишлени предприятия.

Неговите ръководители живеят в разкошни самостоятелни къщи, които струват от 100 до 500 хиляди долара и се намират в най-богатите и почетни райони. Най-малко 54 чикагски бандити живеят в Ривър Форест — един от луксозните райони на града.

Босовете на синдиката обикновено се обличат скромно. Обаче при извършване на „мокрите“ операции те се нагиздват със специална униформа: черни панталони, черна риза и черна кожена куртка — за нощна маскировка. На тяхно разположение са юристи, специални помещения за съвещания и дори цял парк автомобили.

БИЛ ДЕВИДСЪН

от сп. „В защита на мира“

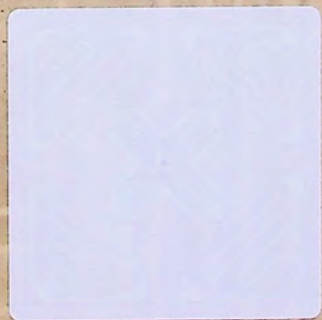
кв. 9, 1964 г.

Последните думи на ЧАРЛИ ЧЕСМАН

Ако трябваше да бъда наказан, то истинското ми наказание беше през хилядите безсънни нощи, в страхотните мъки, които човешкият ум не би могъл да си представи; беше в безкрайните очаквания, безпокойства, внезапните спирания пред края на пропастта.

Човек може да остане жив и при най-лошите физически и морални условия, човек разполага с невъобразим резерв от енергия. Дванайсетте години, прекарани в затвора, ми доказаха, че човек може и при тези най-нечовешки условия да усъвършенствува познанията си и да издържи.

Може би това, което ми се случи, да вдъхне кураж и на други, намерили се в моето положение, да им вдъхне сили да се борят за истината. Оставям ви мой труп — това пожелахте!

Сценография Н. Вълков

постановка Ст. Димитров